

[Boeck-Hansen.]

Der staar jo i Loven, at Statskassen skal betale et eventuelt Underskud. Da man satte denne Bestemmelse ind, maa man have forudsat, at der blev et ganske betydeligt Underskud, helt op til 37 Mill. Kr. Man har nemlig sagt: Hvis Underskuddet bliver lige saa stort som Indtægten af Løn-skatten, skal der paa ny tales om Spørgs-maalet — og den Lønkat, man i sin Tid foreslog, var ca. 37 Mill. Kr. Nu blev der ikke Underskud i Fjor, men der blev et betydeligt Overskud, og jeg tror, at der ogsaa i Aar vil blive et ikke helt uanseligt Over-skud — det vilde undre mig meget, om det ikke skulde nærme sig de 5 Mill. Kr. Saa synes jeg ogsaa, det vilde være rimeligt, om man, hvis man paa ny vil gennemføre Arbejdsfordelingen næste Aar, sagde: Saa bærer Statskassen Underskuddet næste Gang. Naar den er sluppet i to Aar for at betale et Underskud, saa var det dog vist rimeligt, at den bar det hele det tredie Aar.

Vi vil meget henstille til den højt-ærede Finansminister og den højtærede Ar-bejds- og Socialminister at tage disse Be-tragtninger op til Overvejelse, saaledes at man, hvis det bliver nødvendigt at fortsætte med Loven endnu et Aar, lægger denne Byrde paa samtlige Skatteydere. Det kan kun være en Fordel for de specielle Skatte-ydere, at Byrden bliver lagt over paa en bredere Basis, at der bliver flere Skuldre til at bære den, saaledes at de faa bliver aflastet. Jeg kan ikke se, at denne Form for Skat er heldig. Arbejdsløsheden er et Samfundsonde, som hele Samfundet bør bære Omkostningen ved.

Rager: Jeg kan ganske henholde mig til Udvalgets Ordførers udmærkede Gen-nemgang af de stillede Ændringsforslag. Jeg ønsker kun at knytte nogle ganske faa Bemærkninger dertil.

Det første Punkt, jeg vil berøre, er den Adgang til tvungen Arbejdsdeling, som er indført. Ved første Behandling advarede jeg imod at komme ind paa dette, efter at Frivillighedsprincippet i Fjor havde sejret og — efter de Oplysninger, der dengang fore-laa — ogsaa syntes at have haft Succes, men jeg gjorde opmærksom paa, at hvis man kunde faa Oplysninger, der viste, at en vis Tvang var ønskelig, var det naturligt, at man optog en saglig Forhandling herom. Efter det oplyste var der, saa vidt jeg har forstaaet, Omraader, hvor en Arbejds-deling vilde være naturlig, men hvor man ikke var naaet til det, medens der paa den anden Side var Tale om, at man visse Steder

var paa Flugt fra en allerede indført Ar-bejdsdeling, og dette var efter min Mening meget betænkeligt. Derfor forekom det mig naturligt, at man gav Adgang til tvungen Arbejdsdeling, men paa den anden Side skabte saadanne Kauteler, at man maatte gaa ud fra, at der kunde blive indført en Arbejdsdeling, hvor det, rent upartisk be-dømt, maatte siges, at det virkelig var na-turligt at gennemføre den, og det forekom-mer mig derfor at være et lykkeligt Fund, at man tog Formandskabet for Voldgifts-institutionen som den uvildige Instans. Det forekommer mig, at dette Formands-skab, der jo kun har virket een Gang, allerede ved denne første Afgørelse har været i Stand til at bygge et godt Fundament for den Anseelse, som vi alle haaber gennem Aarene vil komme til at knytte sig til denne Institution og dens Virksomhed.

Det andet Punkt, jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger om, er Lønskatten. Den har jo været diskuteret ganske over-ordentlig meget i den sidste Tid. Det, som efter mit Skøn maa være det afgørende, er dette: Hvor langt kan vi inden for Lovens Rammer komme ned med Skalaen? I Fjor var det jo, som ogsaa det ærede Med-lem Hr. Boeck-Hansen mindede om, Tan-ken, at Lønskatten delvis skulde dække Arbejdsfordelingsudgifterne, hvad der mang-lede, skulde Staten yde; der var ikke fast-sat noget bestemt Forhold. Men saa viste det sig jo, at der var et Overskud paa 12,5 Mill. Kr., og det forekom mig da naturligt, at et Udvalgt optog dels det rent principielle Spørgsmaal om Bevarelse af Lønskatten, dels, hvis man vilde bevare den, Spørgs-maalet om, hvor stor den skulde være.

Hvad angaar det rent principielle, er der vel ingen af os, der er Tilhænger af Særskatter. Ved første Behandling pegede jeg paa, under hvilke Forudsætninger denne Skat var blevet indført i Fjor. For en Maa-neds Tid siden fandt Ansættelse af Løn-ninger Sted netop for de Mennesker, der har betalt denne Lønkat, og jeg tror; jeg har Lov til at regne med, at de Institutioner, der fastsatte Lønningerne, ogsaa tog Løn-skatten med i Betragtning. I denne Sal har vi for nylig fastsat Lønninger for Tjeneste-mændene, efter at disse har ført Forhand-linger med Finansministeren. Man maa gaa ud fra, at der under disse Forhandlinger er taget Hensyn til de paagældendes Løn-skattebidrag, og naar vi nu har kunnet nedsætte Lønskatten ganske betydeligt, saa ved jeg, der er dem, der vil sige: De fast-lønnede har faaet baade i Pose og Sæk. Det vender jeg mig for saa vidt imod,